

Til § 194.

Bestemmelsen foreslås bragt i overensstemmelse med 1974-konventionens artikel 13, jfr. den tilsvarende ændring i lovudkastets § 237, som bygger på artikel 4 i 1976-konventionen. Efter denne ændring er det ikke længere tilstrækkeligt, at skadevolderen indså, at hans handlemåde ville kunne resultere i en eller anden skade. Hans forståelse må omfatte lige præcis den skade, som senere bliver forvoldt, jfr. udtrykket »sådan skade«.

Til § 196/§ 197.

Efter gældende § 196 kan bortfragterens folk påberåbe sig samme indsigelser og samme ret til at begrænse ansvaret som bortfragteren. Endvidere fastsættes det, at det samlede ansvar for bortfragteren og en ansat ikke kan overstige den ansvarsgrænse, som gælder for bortfragteren.

De nævnte bestemmelser, der efter en konkret retssag kaldes »Himalaya-regler«, har til formål at hindre, at begrænsningssystemet omgås gennem søgsmål mod andre end bortfragteren selv. Gældende kapitel 6 indeholder Himalaya-regler særskilt for bortfragteren og dennes folk og for en udførende bortfrakter, for den sidstnævntes vedkommende, se gældende § 197, stk. 3.

Udvalget foreslår, at man af hensyn til overskueligheden ændrer rækkefølgen af gældende §§ 196 og 197, således at Himalaya-reglen i sidste led i stk. 3 i gældende § 197 kan slås sammen med den tilsvarende Himalaya-regel for bortfragteren og hans folk i gældende § 196, stk. 1, 2. sætning. De to bestemmelser er samlet i lovudkastets § 197, stk. 1, 1. punktum, hvor der henvises såvel til § 233 som til § 196.

De nævnte ændringer er udelukkende af redaktionel karakter. Som noget nyt foreslår udvalget imidlertid indsat en til 1974-konventionens artikel 4, nr. 3, svarende bestemmelse om, at den, der udfører befordringen, ikke er bundet af en aftale, hvor bortfragteren påtager sig ansvaret ud over, hvad der følger af sølovens kapitel 6, medmindre han har givet sit samtykke. Bestemmelsen foreslås indsat som ny sætning i lovudkastets § 196, stk. 2.

Bestemmelsen i lovudkastets § 197, stk. 2, er ændret i forhold til den nugældende bestemmelse (i gældende § 196, stk. 2), jfr. den tilsvarende ændring af gældende § 194, hvorfor der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 199.

Gældende § 199 regulerer spørgsmålet om adgang til at træffe forhåndsaftale om værneting og voldgift. Bestemmelsen foreslås omredigeret, således at den nu i overensstemmelse med konventionens artikel 17 fremstår som en eksklusiv værnetingsregel. I overensstemmelse med den nævnte bestemmelse i konventionen foreslås endvidere tilføjet et yderligere værneting, nemlig den stat, hvor transportaftalen er indgået, såfremt sagsøgte har forretningssted i den pågældende stat og kan sagsøges der.

Til § 200.

I bestemmelsen fastsættes, hvilke regler i kapitel 6 der ikke skal kunne fraviges til skade for passageren.

Opregningen af ufravigelige bestemmelser foreslås udvidet til også at omfatte værnetingsbestemmelsen i den omredigerede § 199 og forældelsesbestemmelserne i § 291, stk. 1 nr. 3-5.

Præceptiviteten skal efter lovudkastets § 200 fortsat gælde ved befordringen mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige, ved indenrigsfart i disse stater samt ved fart til eller fra disse stater i øvrigt. Det er dog som noget nyt fastsat, at præceptiviteten kun vedrører forhåndsaftaler. Der vil derfor ikke være noget til hinder for, at en passager opgiver sin ret, når skaden er indtruffet, jfr. herved konventionens artikel 18 og artikel 2.

Til § 201.

Bestemmelsen fastsætter visse undtagelser fra præceptiviteten, der er fastslået i § 200.

Af redaktionelle grunde foreslås gældende stk. 1 i § 201 delt op i to stykker, således at 2. punktum i stk. 1 udskilles som et nyt stk. 2 om adgangen til at fraskrive sig ansvaret for skade på håndbagage.

I forhold til gældende lov foreslås den ændring, at forbehold om ansvarsfrihed ikke kan vedrøre tiden, da håndbagagen er i bortfrakterens varetægt, medens passageren be-